

Presveto Marijino srce.

5. Veselje in žalost presv. Device.

Kaj je naše življenje? Že zadnjič sem mimogrede omenil, da se naše življenje primerja vojskovanju. Drugi zopet pravijo: Naše življenje je potovanje proti večnosti, proti našemu pravemu domu. Še drugi primerjajo naše življenje knjigi, češ da so vsi naši dnevi kakor listi, na katere se zapisujejo vse naše misli in želje, vse naše besede in dela; in ti zapiski bodo odločevali našo večno srečo ali nesrečo. Omenjajo se še druge reči in okoliščine, ki se jim primerja človeško življenje. Meni pa se zdi prav posebno pomembna ta-le primera: Naše življenje je vrsta veselih in žalostnih dni, vrsta trpljenja in radosti.

To dvoje, žalost in veselje, najbolj vlada naša srca in odločuje naše vedenje. In blagor onemu, ki zna voljno trpeti, pa zna tudi veselje, ta dragoceni dar nebeški, pametno uživati po volji božji.

Vsak človek ima svoje vesele in žalostne ure, svoje radostne in tužne trenutke. Pri Mariji pač ni bilo drugače; le da je bilo njeno trpljenje, pa tudi njeno veselje tako veliko, da se mu naše niti primerjati ne da.

Prvotno je bilo človeku namenjeno le veselje. Bog je človeka ustvaril le za veselje in mu za bivališče pripravil vrt radosti — raj ali paradiz, kjer ni bilo zanj najmanjše bridkosti. Trpljenje je nastalo na zemlji vsled greha. Marija, ki je bila brez vsakega greha, je pač zaslužila, da bi bila preživela vse dni v vedni radosti brez vsake bridkosti. Toda Kristus je prevzel naše grehe nase in z njimi tudi kazen za grehe — trpljenje. Marija pa je sodelovala z Jezusom pri odrešenju sveta; zato je tudi z njim trpela, ne zase, marveč za nas. Po tem prebridkem odplačilu smo zopet dobili pravico do veselja. Zato se imenuje Marija »začetek našega veselja«.

Kar zadeva Marijino žalost in njeno trpljenje, sem poglavitne reči že zadnjič omenjal ter imenoval tudi ono moč, ki premaguje in olajšuje vse trpljenje, namreč junaško voljo. Jako poučno in izpodbudno bo pa tudi, če se strmeč oziramo tudi na radosti Marijinega srca. Saj so premnogokrat žarno posvetili milobni žarki rajskega veselja v to brezmadežno svetišče.

Njenemu veselju smemo prištevati že obilne tolažbe v sredi britkostne žalosti. Znala se je sama tolažiti, ker je vedela, koliko srečo bo doneslo vesoljnemu svetu Jezusovo in njeno trpljenje, in je pomislila, da je tako volja božja. Pa nepopisno sladko tolažbo je prejela tudi naravnost iz nebes od tolažnika Svetega Duha. Ker pozna iz lastne izkušnje sladkosti tolažbe, nam je postala tako dobrotna »Tolažnica žalostnih«.

Poleg obilne tolažbe je pa še navdajalo njeno srce mnogovrstno veselje, veselje tako sveto in veliko, kakršnega še ni občutilo nobeno človeško srce, ker ga ni vredno, pa tudi ne zmožno. Sv. Cerkev opozarja posebe na sedem izredno velikih radosti v Marijinem življenju.

Prvo veliko veselje je bilo za Marijo o z n a n j e n j e angela Gabriela, ono veseio sporočilo iz nebes, da pride Zveličar na svet in da bo ona njegova Mati. Kako zelo je bilo oveseljeno Marijino srce ob tem za vesoljni svet in vse čase tako važnem dogodku, nam je sama razodela v svoji veličastni pesmi »Magnifikat«, ko je navdušeno zapela: »Moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju... ker mi je velike reči storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime.«

Druga velika radost je bila za Marijo o b r o j s t v u Jezusovem. — Nebo se je veselilo in poslalo svoje angele, da so oznanjali svetu veselje in pevali slavo Bogu ter častitali ljudem na zemlji, ki so dobre volje. In če se veseli nebo in zemlja božjega Deteta in njegove presrečne Matere, kako da bi ona sama ne bila nad vse vesela!

Tretje veliko veselje za Marijo je bil prihod s v. t r e h Kraljev: njih spoštljivo počeščenje, njih pripovedovanje o čudežni zvezdi, njih pomembni dragoceni darovi, s katerimi so hoteli počastiti novorojeno Dete kot kralja in včlovečenega Boga — vse, vse je moralo globoko ganiti in z veseljem napolniti Marijino srce,

ko je videla, da ti častitljivi možje iz daljnih paganskih krajev isto vedo in verujejo kot ona ter molijo njeno Dete kot Stvarnika nebes in zemlje.

Četrto veliko veselje, ki je navdajalo Marijino srce, je bilo Jezusovo častitljivo vstajenje. Sveto pismo nam sicer tega ne pove, a ustno izročilo trdi za gotovo, da se je od mrtvih vstali Jezus, ves izpremenjen in častitljiv, najprej prikazal svoji Materi: Oj, ta izprememba, ta ganljivi prehod iz največje žalosti do tolike radosti! Kako globoko si jo čutilo, presveto srce! Saj se še nam navadnim ljudem solze veselja utrinjajo, ko obhajamo veliko soboto vstajenje Gospodovo. In vsako leto spominjamo še Mater božjo na njeno radost prve Velike noči: »Veseli se, Devica Marija, aleluja, ker je Gospod res vstal, alelujal«

Peto veliko veselje Marijino je povzročil v n e b o h o d G o s p o d o v. Kralj nebes in zemlje — njen preljubi Sin — je ta dan slovesno obhajal svoje zmagoslavje. Množice angelov mu hite nasproti in duše pravičnih iz predpekla ga veselo spremljajo; Marija pa misli tudi na vse one iz prihodnjih časov, katerim gre njen Jezus pripraviti bivalšče v rajskih višavah. Kolika radost, ko gleda veličastvo svojega Sina in srečo svetnikov — svojih otrok!

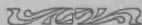
Šesto veliko veselje Marijinega srca: p r i h o d S v. D u h a. Sveti Duh je Bog ljubezni, tolažbe in veselja. Gotovo je bila Marija še v veliko večji meri deležna njegovih oveseljujočih milosti nego apostoli. Ta dan je pa bil tudi začetek sv. Cerkve: očitno so se začeli kazati sadovi Kristusovega zaslužnja, odprli so se neusahljivi studenci božjih dobrot v največjo radost nebeške Kraljice.

Zadnje največje Marijino veselje pa je njeno v n e b o v z e t j e. Če je že za navadnega svetnika nebeška radost nepopisno velika, kakor priča sv. apostol Pavel: »Nobeno oko ni videlo . . .«, koliko je šele moralo biti veselje Marijino, ko je bila z dušo in telesom vzprejeta v nebesa ter povikšana nad vse angele in svetnike, da se raduje v bližini svojega Sina vekomaj — »vtopljena v radosti neskončno morje.«

Ako natančneje premišlujete Marijino življenje, boste še sami zasledili marsikatero radost njenega pre-

svetega srca. Ko je n. pr. Jezusa po tridnevnem bridkem iskanju našla v templju med učeniki, ko ga je v teku 30 let opazovala pri molitvi, pri delu, pri razvedrilu, poslušala njegove modre pogovore, čutila njegovo postrežbo, njegovo sinovsko ljubezen in hvaležnost itd.

Hvalimo in poveljučujmo nebeško Kraljico v njeni sreči in slavi, pa prizadevajmo si, da jo bomo zvesto posnemali zlasti v teh dveh rečeh: v trpljenju in v veselju. Saj modro živeti se pač pravi: junaško trpeti, pa pametno se veseliti.

Nebeške cvetice.

Pravljica.

V nebesih je velik, prelep vrt, posejan s tisoči in tisoči vsakovrstnih cvetic, mnogovrstne barve in oblike, od neznatne, male spominčice, skromne marjetice, do ponosnih, živobarvnih tulipanov in vonjavih rož.

Slednji otrok na zemlji ima v nebeškem vrtu zasejano svojo cvetico. Dokler je priden, poslušen, je tudi njegova nebeška cvetica lepa in sveža. Ako pa otrok ni priden, kakršen bi moral biti, usahne pa tudi pri njegovi nebeški cvetici listič za lističem in tudi cvetna glavica omahne uvenela. Otrokov angel varih je vsled tega nezrečeno žalosten in nestrpno čaka večera. Ko poklekne otrok na večer k posteljci in moli večerno molitev, se mu pridruži angel in mu zašepeče: »Danes nisi bil priden. Ni bilo vse v redu. Se spomniš?« In otrok premišlja. Res! Prijetno se je igral. Zaklicala je mamica. Težko, tako težko je bilo pustiti igračo. Mamica je klicala v drugo. Še je igral naprej. Zaklicala je tretjič. Šele tedaj je otrok ubogal. Domisli se sedaj tega svojega pregreška. Skoči pokonci, teče k mamici, jo objame in prosi oprostjenja. In tudi k nebu povzdigne očesci, sklepajoč ročice: »Odpusti, nebeški Oče! Bom poslušnejši!« Potem se otrok vleže na posteljo in mirno zaspi. In angel varih ni več žalosten. Vzame malo zlato škropilnico, gre k nebeškemu jezeru, kjer so zbrane vse solze, ki so jih plakali in izplakali ljudje na svetu v kesu nad svojimi pregrehami. Tam si natoči angel v škropilnico vode, sveže kot